DAN BROWN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ***ΚΩΔΙΚΑΣ DA VINCI***

Inferno

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: INFERNO
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Inferno**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Henry Steadman (www.henrysteadman.com)
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Dan Brown, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Franckreporter/
Getty Images & Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2013, 60.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0410-3

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

DAN BROWN

Inferno

Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ...

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Οι πιο σκοτεινές γωνιές στην Κόλαση είναι φυλαγμένες για εκείνους που διατηρούν την ουδετερότητά τους σε εποχές ηθικής κρίσης.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Όλα τα έργα τέχνης, τα λογοτεχνικά κείμενα, οι επιστημονικές και ιστορικές αναφορές σε αυτό το μυθιστόρημα είναι πραγματικές.

Ο Όμιλος είναι μία ιδιωτική οργάνωση με γραφεία σε επτά χώρες του κόσμου. Το όνομα έχει αλλαχτεί για λόγους ανωνυμίας και ασφάλειας.

Η Κόλαση είναι ο Κάτω Κόσμος όπως περιγράφεται στο επικό ποίημα του Δάντη *Η Θεία Κωμωδία**, όπου η Κόλαση εμφανίζεται ως ένα σύνθετα δομημένο βασίλειο, κατοικούμενο από οντότητες γνωστές ως «σκιές», ασώματες ψυχές παγιδευμένες μεταξύ ζωής και θανάτου.

* Στα ελληνικά χρησιμοποιήθηκαν οι μεταφράσεις της *Θείας Κωμωδίας* του Ανδρέα Ριζιώτη, Εκδόσεις ΤΥΠΩΘΗΤΩ – Γ. ΔΑΡΔΑΝΟΣ, 2002, και του Νίκου Καζαντζάκη, Εκδόσεις Καζαντζάκη, 2010. Ενίοτε, προσαρμόστηκε η μετάφραση στις ανάγκες του κειμένου του Νταν Μπράουν. (Σ.τ.Μ.)

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Πρόλογος

Είμαι ο Ζόφος.
Εγώ οδηγώ προς τη θλιμμένη χώρα.
Εγώ προς τις ψυχές τις κολασμένες.

Παράλληλα με τις όχθες του Άρνου, τρέχω, χωρίς πνοή... στρίβω αριστερά στη Βία ντέι Καστελάνι, κατευθύνομαι βόρεια, κολλητά στις σκιές του Ουφίτσι.

Και εκείνοι εξακολουθούν να με καταδιώκουν.

Το ποδοβολητό τους δυναμώνει τώρα, καθώς ρίχνονται στο κυνηγητό με ασυγκράτητη αποφασιστικότητα.

Χρόνια ολόκληρα με κυνηγούν. Η επιμονή τους με υποχρέωσε να κρύβομαι... να ζω στο καθαρτήριο... να βασανίζομαι κάτω από τη γη, σαν χθόνιο τέρας.

Είμαι ο Ζόφος.

Εδώ, πάνω από την επιφάνεια του εδάφους, στρέφω το βλέμμα μου προς το βορρά, όμως μου είναι αδύνατο να βρω μονοπάτι που να οδηγεί απευθείας στη σωτηρία... καθώς τα Απέννινα Όρη κρύβουν το πρώτο φως της αυγής.

Περνώ πίσω από το ανάκτορο με τον οδοντωτό πύργο και το χωλό ρολόι... περνώ ανάμεσα από τους πρωινούς πωλητές στην Πιάτσα ντι Σαν Φιρέντσε, με τις τραχιές φωνές τους που μυρίζουν πατσά και φουρνιστές ελιές. Διασχίζω το ποτάμι πριν το Μπαρτζέλο, κόβω δυτικά προς το καμπαναριό της Μπάντια και βρίσκω απότομα μπροστά μου τη σιδερένια πύλη στη βάση της σκάλας.

Εδώ κάθε ατολμιά πρέπει να σβήσει.

Στρίβω το χερούλι και περνάω στο πέρασμα από το οποίο ξέ-

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

ρω πως δεν υπάρχει επιστροφή. Πιέζω τα μολυβένια πόδια μου να ακολουθήσουν τα στενά σκαλοπάτια... τα οποία υψώνονται σαν σπείρα προς τον ουρανό, μαρμάρινα πατήματα, σημαδεμένα, φθαρμένα.

Οι φωνές αντηχούν από κάτω. Ικετευτικές.

Βρίσκονται πίσω μου, ακατάβλητοι, πλησιάζουν.

Δε συνειδητοποιούν τι επίκειται... ούτε όσα έχω κάνει για το καλό τους.

Αχάριστος τόπος!

Όπως ανηφορίζω, οι εικόνες ξεπροβάλλουν σκληρές... τα λάγνα κορμιά που σπαρταρούν κάτω από την πύρινη βροχή, οι ακόρεστες ψυχές που επιπλέουν στα περιττώματα, οι άτιμοι προδότες εγκλωβισμένοι στην παγερή αγκάλη του Σατανά.

Αφήνω πίσω μου τα τελευταία σκαλοπάτια και φτάνω στην κορυφή, παραπατώ σχεδόν ξεψυχισμένα όπως συναντώ τη νοτισμένη, πρωινή ατμόσφαιρα. Τραβώ αμέσως στον τοίχο που φτάνει στο ύψος μου, κοιτάζω ανάμεσα από τις πολεμίστρες. Κάτω, μακριά, αντικρίζω την ευλογημένη πόλη στην οποία βρήκα καταφύγιο από όλους εκείνους που με εξόρισαν.

Οι φωνές αντηχούν, φτάνουν κοντά μου, πίσω μου. «Είναι τρέλα αυτό που έκανες!»

Η τρέλα γεννά τρέλα.

«Για όνομα του Θεού, πες μας πού το έκρυψες!»

Ακριβώς, στο όνομα του Θεού, λέξη δεν πρόκειται να σας πω.

Στέκομαι εκεί, εγκλωβισμένος, με την πλάτη κολλημένη στην κρύα πέτρα. Τα βλέμματά τους καρφώνονται πάνω στα καθάρια, πράσινα μάτια μου, οι εκφράσεις των προσώπων τους σκοτεινιάζουν, δεν είναι πια παρακλητικές, αλλά απειλητικές. «Το ξέρεις πως έχουμε τους τρόπους μας. Μπορούμε να σε υποχρεώσουμε να μας πεις πού βρίσκεται».

Για το λόγο αυτόν σκαρφάλωσα κι εγώ ως τα μισά του ουρανού.

Ξαφνικά, κάνω μεταβολή και σηκώνω τα χέρια μου, τα δάχτυλά μου γραπώνονται πάνω στο ψηλό χείλος, με ανεβάζουν κι άλλο, τα γόνατά μου βρίσκουν πάτημα, ανασηκώνομαι, τελικά στέκομαι στα πόδια μου... ισορροπώ αβέβαια εκεί. *Οδήγησέ με, καλέ μου Βιργίλιε, πέρα από το χάος.*

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Αδυνατώντας να πιστέψουν αυτό που βλέπουν, ορμούν μπροστά, θέλουν να με αρπάξουν από τα πόδια, όμως φοβούνται πως θα κλονίσουν την ισορροπία μου και θα με γκρεμίσουν. Ικετεύουν τώρα, με βουβή απόγνωση, όμως εγώ τους έχω γυρίσει την πλάτη. *Ξέρω τι πρέπει να κάνω.*

Από κάτω μου, σε απόσταση ιλιγγιώδη, οι κόκκινες κεραμοσκεπές ξεπροβάλλουν σαν πύρινη θάλασσα που απλώνεται να συναντήσει την εξοχή... φωτίζοντας τον όμορφο τόπο όπου άλλοτε βάδισαν γίγαντες... Τζότο, Ντονατέλο, Μπρουνελέσκι, Μποτιτσέλι, Μιχαήλ Άγγελος.

Πόντο τον πόντο, φέρνω τα πόδια μου στο χείλος των προμαχώνων.

«Κατέβα!» φωνάζουν. «Υπάρχει ακόμη χρόνος!»

Ω, σκόπιμα αδαείς! Δε βλέπετε το μέλλον; Δε συνειδητοποιείτε το μεγαλείο της δημιουργίας μου; Την αναγκαιότητά της;

Ευχαρίστως προχωρώ στην υπέρτατη θυσία... και μέσα από αυτή θα διαγράψω και την τελευταία σας ελπίδα να βρείτε αυτό που ψάχνετε.

Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να το εντοπίσετε εγκαίρως.

Πολλές δεκάδες μέτρα από κάτω, η πλακόστρωτη πλατεία μοιάζει να με καλεί, σαν γαλήνια όαση. Πόσο λαχταρώ λίγο χρόνο παραπάνω... όμως ο χρόνος είναι το ένα και μοναδικό αγαθό που η αμύθητη περιουσία μου δεν μπορεί να μου εξασφαλίσει.

Εκείνα τα τελευταία δευτερόλεπτα, ατενίζω την πλατεία και αντικρίζω ένα θέαμα που με ταράζει.

Βλέπω το πρόσωπό σου.

Με παρατηρείς ανάμεσα από τις σκιές. Η θλίψη βαραίνει τα μάτια σου, και όμως μέσα τους διακρίνω ένα σέβας βαθύ γι' αυτό που πέτυχα. Αντιλαμβάνεσαι πως δεν έχω άλλη επιλογή. Στο όνομα της Ανθρωπότητας, έχω χρέος να προστατέψω το αριστούργημά μου.

Ακόμη και τώρα θεριεύει... κοχλάζει κάτω από τα βαθυκόκκινα νερά της λίμνης που εντός της δε φεγγοβολούν ούτ' άστρα.

Κι έτσι, παίρνω το βλέμμα μου από σένα και ατενίζω τον ορίζοντα. Ψηλά πάνω από αυτόν τον ταλαίπωρο κόσμο, απευθύνω την ύστατη προσευχή μου.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Θεέ μου, μακάρι ο κόσμος να μη με θυμάται σαν κάποιον κτηνώδη αμαρτωλό, αλλά ως τον ένδοξο σωτήρα που ξέρεις κι εσύ πως είμαι πραγματικά. Μακάρι η Ανθρωπότητα να κατανοήσει το δώρο που αφήνω πίσω μου.

Το δώρο μου είναι το μέλλον.

Το δώρο μου είναι η λύτρωση.

Το δώρο μου είναι η Κόλαση.

Με αυτές τις σκέψεις, ψιθυρίζω ένα αμήν... και κάνω το τελευταίο μου βήμα στην άβυσσο.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Κεφάλαιο 1

Οι αναμνήσεις πήραν μορφή νωχελικά... σαν φυσαλίδες που αναδύονταν μέσα από το σκοτάδι ενός απύθμενου πηγαδιού.

Μια γυναίκα με πέπλο.

Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον την παρατηρούσε από την απέναντι όχθη ενός ποταμού που τα ανταριασμένα νερά του είχαν κοκκινίσει από τα αίματα. Η γυναίκα έστεκε εκεί, αντικριστά του, ακίνητη, σοβαρή, το πρόσωπό της κρυμμένο από ένα βέλο. Στο χέρι της έσφιγγε ένα μακρόστενο ύφασμα, το οποίο τώρα ύψωνε προς τιμήν των πτωμάτων που απλώνονταν απέραντα σαν τον ωκεανό στα πόδια της. Η οσμή του θανάτου κυριαρχούσε παντού.

Ψάξε, ψιθύρισε η γυναίκα. *Και θα βρεις.*

Ο Λάνγκντον άκουσε τις λέξεις σαν να τις είχε αρθρώσει μέσα στο κεφάλι του. «Ποια είσαι;» φώναξε, όμως η φωνή του δεν έβγαλε ήχο.

Τα περιθώρια λιγοστεύουν, ψιθύρισε εκείνη. *Ψάξε και θα βρεις.*

Ο Λάνγκντον έκανε ένα βήμα προς τον ποταμό, όμως καταλάβαινε πως τα νερά ήταν θολά και αδιάβατα. Όταν έστρεψε ξανά το βλέμμα του προς τη γυναίκα με το πέπλο, τα κορμιά γύρω από τα πόδια της είχαν πολλαπλασιαστεί. Πλέον ήταν εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες, κάποια ήταν ακόμη ζωντανά, σπαρταρούσαν από την αγωνία τους, έβρισκαν αδιανόητους θανάτους... τα κατάπινε η φωτιά, πνίγονταν στα περιττώματα, κατασπάραζαν το ένα το άλλο. Ο Λάνγκντον άκουγε τις σπαρακτικές κραυγές του ανθρώπινου πόνου να αντηχούν πέρα από το νερό.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Η γυναίκα κινήθηκε προς το μέρος του, με τα λεπτοκαμωμένα της χέρια προτεταμένα, σαν να ζητούσε βοήθεια.

«Ποια είσαι;» φώναξε ξανά ο Λάνγκντον.

Σε απάντηση, η γυναίκα σήκωσε τις παλάμες και με αργές κινήσεις απομάκρυνε το πέπλο από το πρόσωπό της. Ήταν εντυπωσιακά όμορφη, όμως πιο ηλικιωμένη από ό,τι είχε υποθέσει ο Λάνγκντον –μπορεί κι εξηντάρα– επιβλητική και δυνατή, σαν διαχρονικό άγαλμα. Το σαγόνι της ήταν σφιγμένο αυστηρά, τα μάτια της βαθιά και έντονα, τα μαλλιά της μακριά, ασημόχρωμα, έπεφταν πλούσια στους ώμους της, σγουρά. Ένα φυλαχτό καμωμένο από λαζουρίτη κρεμόταν γύρω από το λαιμό της... ένα φίδι τυλιγμένο γύρω από μια ράβδο.

Ο Λάνγκντον διαισθάνθηκε ότι την ήξερε... την εμπιστευόταν. *Πώς όμως; Γιατί;*

Η γυναίκα έδειξε τώρα δυο πόδια που σπαρταρούσαν· έτσι όπως εξείχαν ανάποδα μέσα από το έδαφος, έμοιαζαν να ανήκουν σε κάποιο δύστυχο που είχε θαφτεί ανάποδα μέχρι τη μέση. Πάνω στον ωχρό μηρό του άντρα αποτυπωνόταν ένα ορφανό γράμμα, σχηματισμένο από λάσπη: *R*.

R; σκέφτηκε ο Λάνγκντον, απορημένος. *Όπως λέμε... Ρόμπερτ;* «Αυτός εκεί... είμαι *εγώ*;»

Το πρόσωπο της γυναίκας δε φανέρωνε το παραμικρό. *Ψάξε και θα βρεις*, επανέλαβε.

Εντελώς απροειδοποίητα, η γυναίκα άρχισε να εκπέμπει ένα λευκό φως... ολοένα και πιο φωτεινό. Ολόκληρο το σώμα της άρχισε να δονείται έντονα, και ύστερα, σαν ξέσπασμα κεραυνού, εξερράγη, σχηματίζοντας αμέτρητα φωτεινά θραύσματα.

Ο Λάνγκντον ξύπνησε, πετάχτηκε επάνω φωνάζοντας.

Το δωμάτιο ήταν φωτεινό. Ήταν μόνος του. Η έντονη οσμή της φαρμακευτικής αλκοόλης κυριαρχούσε στην ατμόσφαιρα και κάπου ο βόμβος μιας συσκευής συνόδευε σιγανά τους χτύπους της καρδιάς του. Ο Λάνγκντον προσπάθησε να μετακινήσει το δεξί του μπράτσο, όμως ένας οξύς πόνος τον εμπόδισε. Κοίταξε προς τα κάτω και είδε έναν ορό να τραβά την επιδερμίδα του πήχη του.

Ο σφυγμός του επιταχύνθηκε και η συσκευή έσπευσε να παρακολουθήσει την αλλαγή, πολλαπλασιάζοντας τους χτύπους της.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Πού βρίσκομαι; Τι συνέβη;

Η πίσω πλευρά του κεφαλιού του Λάνγκντον πονούσε έντονα. Προσεκτικά, σήκωσε το ελεύθερο χέρι του και άγγιξε το κρανίο του, επιχειρώντας να εντοπίσει την πηγή του πονοκεφάλου του. Κάτω από τα λιγδωμένα μαλλιά του, εντόπισε τους σκληρούς κόμπους περίπου μιας ντουζίνας ραμμάτων, καλυμμένων από ξεραμένο αίμα.

Έκλεισε τα μάτια του, προσπαθώντας να θυμηθεί κάποιο ατύχημα.

Τίποτε. Απόλυτο κενό.

Σκέψου.

Μονάχα σκοτάδι.

Ένας άντρας με ιατρική ποδιά κατέφθασε στο δωμάτιο, αντιδρώντας προφανώς στην επιτάχυνση των παλμών που κατέγραφε το μόνιτορ καρδιάς. Είχε παχιά γενειάδα, πυκνό μουστάκι κι ένα ευγενικό βλέμμα που εξέπεμπε ψυχραιμία και περίσκεψη κάτω από τα φουντωτά φρύδια του.

«Τι... συνέβη;» κατόρθωσε να ψελλίσει ο Λάνγκντον. «Είχα κάποιο ατύχημα;»

Ο γενειοφόρος άντρας έφερε το δείκτη πάνω στα χείλη του και ύστερα βγήκε γρήγορα έξω, φωνάζοντας κάποιον στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Λάνγκντον έστριψε το κεφάλι του, όμως η κίνηση αυτή προκάλεσε έναν οξύ πόνο που διέτρεξε το κρανίο του. Πήρε βαθιές ανάσες, δίνοντας χρόνο στον πόνο να περάσει. Ύστερα, πολύ προσεκτικά και μεθοδικά, παρατήρησε το αποστειρωμένο περιβάλλον του.

Το δωμάτιο του νοσοκομείου φιλοξενούσε ένα κρεβάτι. Λουλούδια δεν υπήρχαν. Ούτε κάρτες. Ο Λάνγκντον εντόπισε τα ρούχα του πάνω σε έναν πάγκο εκεί κοντά, διπλωμένα μέσα σε μια διάφανη, πλαστική σακούλα. Ήταν γεμάτα αίματα.

Θεέ μου. Πρέπει να ήταν πολύ σοβαρό αυτό που συνέβη.

Τώρα ο Λάνγκντον έστρεψε το κεφάλι του με πολύ αργές κινήσεις προς το παράθυρο, δίπλα στο κρεβάτι του. Έξω ήταν σκοτεινά. Νύχτα. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει στο τζάμι ήταν το είδωλό του... ένας ταλαίπωρος άγνωστος, ωχρός και αποκα-

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

μωμένος, συνδεδεμένος με σωληνάκια και καλώδια, περικυκλωμένος από ιατρικά μηχανήματα.

Από το διάδρομο ακούστηκαν φωνές που πλησίαζαν, και ο Λάνγκντον έστρεψε το βλέμμα του ξανά προς το δωμάτιο. Ο γιατρός επέστρεψε, συνοδευόμενος αυτή τη φορά από μια γυναίκα.

Έμοιαζε τριαντάρα. Φορούσε μπλε νοσοκομειακή στολή και είχε πιασμένα τα ξανθά μαλλιά της πίσω, σε μια πυκνή αλογοουρά που ταλαντευόταν όπως περπατούσε.

«Είμαι η δρ Σιένα Μπρουκς», είπε η γυναίκα, χαμογελώντας στον Λάνγκντον όπως έμπαινε στο δωμάτιο. «Συνεργάζομαι με τον δρα Μαρκόνι απόψε».

Ο Λάνγκντον έγνεψε καταφατικά, αδύναμα.

Ψηλή και σβέλτη, η δρ Μπρουκς προχωρούσε με το αποφασιστικό βήμα αθλητή. Παρ' ότι τα άχαρα νοσοκομειακά ρούχα δε βοηθούσαν, ανέδυε μια λεπτή χάρη. Δεν ήταν μακιγιαρισμένη, από ό,τι μπορούσε να καταλάβει ο Λάνγκντον τουλάχιστον, όμως η επιδερμίδα της έμοιαζε ασυνήθιστα λεία· το μόνο σημάδι ήταν μια μικροσκοπική ελιά πάνω από το χείλος της. Τα μάτια της, αν και είχαν ένα γλυκό, καστανό χρώμα, έμοιαζαν ιδιαίτερα διαπεραστικά, σαν να είχε σταθεί μάρτυρας βαθύτατων εμπειριών που σπάνια βιώνει ένα άτομο στην ηλικία της.

«Ο δρ Μαρκόνι έχει μια μικρή δυσκολία με τα αγγλικά», είπε, όπως καθόταν δίπλα του, «οπότε μου ζήτησε να συμπληρώσω εγώ το έντυπο για την εισαγωγή σας». Του χαμογέλασε ξανά.

«Ευχαριστώ», είπε ο Λάνγκντον με ξεραμένο το λαρύγγι του.

«Εντάξει», συνέχισε εκείνη, με τόνο επαγγελματικό. «Ονομάζεστε;»

Του πήρε λίγη ώρα να απαντήσει. «Ρόμπερτ... Λάνγκντον».

Η γιατρός έστρεψε ένα φακό τσέπης στα μάτια του Λάνγκντον. «Επάγγελμα;»

Η πληροφορία αυτή καθυστέρησε ακόμα περισσότερο να έρθει στην επιφάνεια. «Καθηγητής. Ιστορίας της Τέχνης... και μελετητής των συμβόλων. Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ».

Η δρ Μπρουκς χαμήλωσε το φακό, δείχνοντας αιφνιδιασμένη. Ο γιατρός με τα φουντωτά φρύδια έμοιαζε εξίσου σαστισμένος.

«Είστε... Αμερικανός;»

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Ο Λάνγκντον την κοίταξε παραξενεμένος.

«Απλώς δεν...» Η γυναίκα δίστασε για λίγο. «Δεν είχατε χαρτιά μαζί σας όταν ήρθατε εδώ απόψε. Φορούσατε σακάκι Harris Tweed και μοκασίνια Somerset, οπότε υποθέσαμε ότι είστε Βρετανός».

«Αμερικανός είμαι», τη διαβεβαίωσε ο Λάνγκντον, τόσο αποκαμωμένος που δεν είχε τη δύναμη να της εξηγήσει για ποιο λόγο προτιμούσε τα καλοραμμένα ρούχα.

«Πονάτε;»

«Στο κεφάλι», απάντησε ο Λάνγκντον, καθώς η πίεση στο κρανίο του είχε επιδεινωθεί από τον ισχυρό φακό. Ευτυχώς, η γιατρός τον έβαζε τώρα στην τσέπη της, πιάνοντας τον καρπό του Λάνγκντον για να ελέγξει το σφυγμό του.

«Ξυπνήσατε φωνάζοντας», είπε η γυναίκα. «Μήπως θυμάστε γιατί;»

Ο Λάνγκντον θυμήθηκε ξανά εκείνο το αλλόκοτο όραμα, τη γυναίκα με το πέπλο που έστεκε κυκλωμένη από κορμιά που σπαρταρούσαν. *Ψάξε και θα βρεις*. «Έβλεπα έναν εφιάλτη».

«Θυμάστε τι βλέπατε;»

Ο Λάνγκντον της είπε.

Η έκφραση της δρος Μπρουκς παρέμεινε ουδέτερη όπως κρατούσε σημειώσεις σε έναν πίνακα. «Κάποια σκέψη σχετικά με το τι θα μπορούσε να προκαλέσει μια τόσο τρομακτική εικόνα;»

Ο Λάνγκντον σκάλισε τη μνήμη του και ύστερα κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, και αυτό διαμαρτυρήθηκε πονώντας τον.

«Εντάξει, κύριε Λάνγκντον», είπε η γιατρός, καθώς συνέχιζε να γράφει, «μερικές ερωτήσεις ρουτίνας. Τι ημέρα έχουμε σήμερα;»

Ο Λάνγκντον σκέφτηκε για λίγο. «Είναι Σάββατο. Θυμάμαι πως νωρίτερα σήμερα διέσχιζα την πανεπιστημιούπολη... πήγαινα σε μια απογευματινή σειρά διαλέξεων, και ύστερα... βασικά, αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι. Τι έγινε, έπεσα;»

«Θα φτάσουμε και σε αυτό. Γνωρίζετε πού βρίσκεστε;»

Ο Λάνγκντον κατέφυγε σε μια λογική εικασία. «Στο Γενικό Νοσοκομείο της Μασαχουσέτης;»

Η δρ Μπρουκς σημείωσε πάλι κάτι. «Θα θέλατε να ειδοποιήσουμε κάποιο συγγενή σας; Έχετε σύζυγο; Παιδιά;»

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

«Κανέναν», απάντησε ενστικτωδώς ο Λάνγκντον. Ανέκαθεν απολάμβανε την ηρεμία και την ανεξαρτησία που του πρόσφερε η συνειδητή επιλογή του να παραμείνει εργένης, αν και όφειλε να παραδεχτεί πως, στην τωρινή κατάσταση, θα προτιμούσε να είχε ένα οικείο πρόσωπο στο πλευρό του. «Θα μπορούσα να ενημερώσω κάποιους συναδέλφους, όμως δεν υπάρχει λόγος, εντάξει είμαι».

Η δρ Μπρουκς ολοκλήρωσε τις σημειώσεις της, οπότε ο ηλικιωμένος γιατρός πλησίασε. Ισιώνοντας τα πυκνά φρύδια του, έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό κασετόφωνο και το έδειξε στη δρα Μπρουκς. Εκείνη έγνεψε καταφατικά, σαν να καταλάβαινε τι ήθελε και στράφηκε ξανά στον ασθενή της.

«Κύριε Λάνγκντον, όταν φτάσατε απόψε εδώ, μουρμουρίζατε κάτι, ξανά και ξανά». Έριξε μια ματιά στον δρα Μαρκόνι, ο οποίος σήκωσε το ψηφιακό κασετόφωνο και πάτησε ένα κουμπί.

Άρχισε να παίζει μια ηχογράφηση, και ο Λάνγκντον άκουσε τη φωνή του, βαριά, να μουρμουρίζει συνεχώς την ίδια φράση: «*Ve... sorry. Ve... sorry*».

«Εμένα μου ακούγεται», είπε η γυναίκα, «σαν να λέτε "Very sorry. Very sorry"».

Ο Λάνγκντον συμφώνησε, όμως δεν είχε καμία ανάμνηση από εκείνη τη σκηνή.

Η δρ Μπρουκς κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του, με μια ανησυχητική επιμονή. «Μπορείτε να φανταστείτε για ποιο λόγο θα το λέγατε αυτό; Λυπάστε για κάτι;»

Όπως επιχειρούσε ο Λάνγκντον να ανασύρει κάποια πληροφορία από τα σκοτεινά βάθη της μνήμης του, αντίκρισε ξανά τη γυναίκα με το πέπλο. Στεκόταν στην όχθη ενός ματωμένου ποταμού, κυκλωμένη από κορμιά. Η αποφορά του θανάτου επέστρεψε.

Ο Λάνγκντον ένιωσε να τον σαρώνει ξαφνικά μια ενστικτώδης αίσθηση κινδύνου... όχι μόνο για τον εαυτό του... αλλά για όλους. Οι βόμβοι του μόνιτορ καρδιάς πολλαπλασιάστηκαν γοργά. Οι μύες του σφίχτηκαν, προσπάθησε να ανακαθίσει.

Η δρ Μπρουκς ακούμπησε αμέσως την παλάμη της αποφασιστικά πάνω στο στέρνο του Λάνγκντον, υποχρεώνοντάς τον να ξαπλώσει. Έριξε μια ματιά στον γενειοφόρο γιατρό, ο οποίος πήγε σε έναν κοντινό πάγκο και άρχισε να ετοιμάζει κάτι.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Η δρ Μπρουκς είχε σκύψει πάνω από τον Λάνγκντον· ψιθύριζε: «Κύριε Λάνγκντον, το αίσθημα ανησυχίας είναι σύνηθες φαινόμενο σε περιπτώσεις εγκεφαλικού τραυματισμού, όμως πρέπει να κρατήσετε χαμηλά τους σφυγμούς σας. Μείνετε ακίνητος. Μην ταράζεστε. Παραμείνετε ξαπλωμένος και αναπαυθείτε. Όλα θα πάνε καλά. Η μνήμη σας θα επανέλθει σταδιακά».

Ο γιατρός επέστρεψε κρατώντας μια σύριγγα, την οποία παρέδωσε στη δρα Μπρουκς. Εκείνη εισήγαγε το περιεχόμενό της στον ενδοφλέβιο ορό του Λάνγκντον.

«Δεν είναι τίποτε, ένα ήπιο ηρεμιστικό ώστε να χαλαρώσετε», εξήγησε η γυναίκα, «το οποίο θα σας ανακουφίσει και από τον πόνο». Σηκώθηκε για να φύγει. «Όλα θα πάνε καλά, κύριε Λάνγκντον. Προσπαθήστε να κοιμηθείτε. Αν χρειαστείτε οτιδήποτε, πιέστε το κουμπί στο κομοδίνο σας».

Έκλεισε το φως και έφυγε από το δωμάτιο, μαζί με τον γενειοφόρο γιατρό.

Στο σκοτάδι, ο Λάνγκντον ένιωσε τα φάρμακα να διαχέονται στον οργανισμό του σχεδόν αστραπιαία, παρασύροντας και πάλι το σώμα του σ' εκείνο το βαθύ πηγάδι μέσα από το οποίο είχε αναδυθεί λίγο νωρίτερα. Προσπάθησε να αντισταθεί σ' εκείνη την αίσθηση, πιέζοντας τα μάτια του να παραμείνουν ανοιχτά μέσα στο σκοτάδι του δωματίου του. Δοκίμασε να ανακαθίσει, όμως αισθανόταν το σώμα του βαρύ σαν τσιμέντο.

Όπως έστρεψε το κορμί του, βρέθηκε να αντικρίζει και πάλι το παράθυρο. Τα φώτα είχαν σβήσει, και πάνω στο σκοτεινό τζάμι το είδωλό του είχε εξαφανιστεί, παραχωρώντας τη θέση του σε έναν φωτισμένο ορίζοντα στο βάθος.

Ανάμεσα στα κτίρια και τους θόλους, μια αρχοντική πρόσοψη κυριαρχούσε στο οπτικό πεδίο του Λάνγκντον. Το κτίριο στο οποίο ανήκε ήταν ένα επιβλητικό, πέτρινο οχυρό με οδοντωτό παραπέτο κι έναν πύργο ύψους εκατό μέτρων, ο οποίος έμοιαζε να διογκώνεται κοντά στην κορυφή του, σχηματίζοντας έναν πελώριο, εξώστεγο προμαχώνα.

Ο Λάνγκντον πετάχτηκε από το κρεβάτι του τόσο απότομα, που το κεφάλι του τον πέθανε. Προσπάθησε να ξεπεράσει τον εφιαλτικό πονοκέφαλο και κάρφωσε το βλέμμα του στον πύργο.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Ο Λάνγκντον γνώριζε καλά εκείνο το μεσαιωνικό κτίσμα.

Ήταν μοναδικό σε ολόκληρο τον κόσμο.

Δυστυχώς, εκτός από μοναδικό, ήταν χτισμένο σε απόσταση εξίμισι χιλιάδων χιλιομέτρων από τη Μασαχουσέτη.

* * *

Έξω από το παράθυρό του, κρυμμένη στις σκιές της Βία Τορεγκάλι, μια γεροδεμένη γυναίκα ξεκαβάλησε αβίαστα τη μοτοσικλέτα μάρκας BMW πάνω στην οποία καθόταν και προχώρησε, βγάζοντας την ένταση ενός πάνθηρα που παραφύλαγε το θήραμά του. Το βλέμμα της ήταν ψυχρό και κοφτερό. Τα κοντά μαλλιά της, χτενισμένα καρφάκια, ξεχώριζαν γύρω από τον ανασηκωμένο γιακά του μαύρου δερμάτινου σακακιού της. Τσέκαρε το πιστόλι με το σιγαστήρα που κρατούσε, και ύστερα γύρισε και κοίταξε το παράθυρο όπου το φως στο δωμάτιο του Ρόμπερτ Λάνγκντον είχε μόλις σβήσει.

Νωρίτερα απόψε η αρχική αποστολή της είχε εκτροχιαστεί επικίνδυνα.

Το γουργούρισμα ενός περιστεριού είχε ανατρέψει τα πάντα.

Τώρα είχε έρθει για να διορθώσει εκείνο το λάθος.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Κεφάλαιο 2

Βρίσκομαι στη Φλωρεντία;

Το κεφάλι του Ρόμπερτ Λάνγκντον πονούσε. Πλέον καθόταν με την πλάτη όρθια στο κρεβάτι του νοσοκομείου, πατώντας ασταμάτητα το πλήκτρο ειδοποίησης του προσωπικού. Παρά τα ηρεμιστικά που κυλούσαν στον οργανισμό του, η καρδιά του πετάριζε.

Η δρ Μπρουκς επέστρεψε τρέχοντας, με την αλογοουρά της να αναπηδά. «Είστε εντάξει;»

Ο Λάνγκντον κούνησε το κεφάλι αρνητικά, σαστισμένος. «Βρίσκομαι στην... Ιταλία;»

«Ωραία», είπε εκείνη. «Αρχίσατε να θυμάστε».

«Όχι!» Ο Λάνγκντον έδειξε έξω από το παράθυρο το επιβλητικό κτίριο στο βάθος. «Αναγνωρίζω το Παλάτσο Βέκιο».

Η δρ Μπρουκς άναψε και πάλι τα φώτα, οπότε τα κτίρια της Φλωρεντίας εξαφανίστηκαν. Στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι του, ψιθυρίζοντας ψύχραιμα. «Κύριε Λάνγκντον, δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Υποφέρετε από μια ήπιας μορφής αμνησία, όμως ο δρ Μαρκόνι ήταν σαφής πως ο εγκέφαλός σας λειτουργεί άψογα».

Ο γενειοφόρος γιατρός επέστρεψε με τη σειρά του, τρέχοντας κι εκείνος, καθώς φαίνεται πως είχε ακούσει το σήμα που έστελνε το πλήκτρο. Συμβουλεύτηκε την οθόνη πάνω στην οποία καταγράφονταν οι καρδιακοί παλμοί του Λάνγκντον, την ώρα που η νεαρή γιατρός τού μιλούσε σε γρήγορα, άπταιστα ιταλικά – σχολίαζε ότι ο Λάνγκντον φάνηκε κάπως «*agitato*» όταν συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν στην Ιταλία.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Ταραγμένος; σκέφτηκε θυμωμένα ο Λάνγκντον. *Πες καλύτερα εμβρόντητος!* Η αδρεναλίνη που διέτρεχε ορμητικά τον οργανισμό του πλέον έδινε μάχη απέναντι στα ηρεμιστικά. «Τι μου συνέβη;» ρώτησε επιτακτικά. «Τι μέρα είναι;»

«Όλα είναι εντάξει», απάντησε εκείνη. «Είναι νωρίς το πρωί. Δευτέρα 18 Μαρτίου».

Δευτέρα. Ο Λάνγκντον πίεσε το πονεμένο μυαλό του να ανατρέξει στις τελευταίες εικόνες που μπορούσε να θυμηθεί –κρύο και σκοτάδι– καθώς διέσχιζε μόνος την πανεπιστημιούπολη του Χάρβαρντ, κατευθυνόμενος στο χώρο όπου φιλοξενούνταν μια σειρά σαββατιάτικων βραδινών διαλέξεων. *Πέρασαν δύο ημέρες από τότε;* Το αίσθημα του πανικού που τον καταλάμβανε έμοιαζε ακόμα οξύτερο τώρα, καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι, οτιδήποτε, από τη διάλεξη ή τα όσα ακολούθησαν. *Τίποτε*. Ο βόμβος του μηχανήματος που κατέγραφε τους σφυγμούς του επιταχύνθηκε.

Ο Ιταλός γιατρός έξυσε τη γενειάδα του και συνέχισε να ρυθμίζει τα μηχανήματα, την ώρα που η δρ Μπρουκς καθόταν και πάλι στο πλευρό του Λάνγκντον.

«Όλα θα πάνε καλά», τον καθησύχασε, μιλώντας ευγενικά. «Η διάγνωση κάνει λόγο για οπισθοδρομική αμνησία, η οποία είναι πολύ συνήθης μετά από τραυματισμό στο κεφάλι. Οι αναμνήσεις σας από τις τελευταίες ημέρες ενδέχεται να είναι μπερδεμένες ή να απουσιάζουν πλήρως, όμως αναμένουμε πως δε θα υπάρξει μόνιμη βλάβη». Έκανε μια παύση. «Θυμάστε το μικρό μου όνομα; Σας το είπα όταν ήρθα στο δωμάτιο».

Ο Λάνγκντον σκέφτηκε για λίγο. «Σιένα». *Δρ Σιένα Μπρουκς*.

Η γιατρός χαμογέλασε. «Βλέπετε; Ήδη έχετε αρχίσει να σχηματίζετε νέες αναμνήσεις».

Ο πόνος στο κεφάλι του Λάνγκντον ήταν σχεδόν αφόρητος και το άμεσο οπτικό του πεδίο παρέμενε θολό. «Τι... συνέβη; Πώς βρέθηκα εδώ;»

«Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να ξεκουραστείτε, και αργότερα ίσως...»

«Πώς βρέθηκα εδώ;» ρώτησε επιτακτικά εκείνος, καθώς οι σφυγμοί του αυξάνονταν όλο και περισσότερο.

© Dan Brown 2013 / Εκδοσεις Ψυχογιος 2013

Ψάξε και θα βρεις.

Αυτή η φράση επιστρέφει διαρκώς, σαν ηχώ, στο μυαλό του διάσημου καθηγητή του Χάρβαρντ Ρόμπερτ Λάνγκντον, ο οποίος ξυπνά σε ένα θάλαμο νοσοκομείου, ανήμπορος να θυμηθεί πώς ακριβώς κατέληξε εκεί. Ούτε μπορεί να καταλάβει πώς βρέθηκε στο σακάκι του ένα μυστηριώδες, μακάβριο αντικείμενο.

Έπειτα από μια επίθεση εναντίον του, ο Λάνγκντον και η νεαρή γιατρός Σιένα Μπρουκς μπλέκουν σε μια ανελέητη καταδίωξη στους δρόμους της Φλωρεντίας. Ο Λάνγκντον όμως γνωρίζει τα κρυφά περάσματα και τα αρχαία μυστικά της πόλης και αυτή είναι η μόνη ελπίδα να ξεφύγουν από τους άγνωστους διώκτες τους.

Με οδηγό στίχους από τη *Θεία Κωμωδία* του Δάντη, ο Λάνγκντον και η Σιένα πρέπει να αποκρυπτογραφήσουν μια σειρά από κώδικες που κρύβονται σε περίφημα αναγεννησιακά έργα τέχνης – γλυπτά, πίνακες και κτίρια. Μόνο με τον τρόπο αυτόν μπορούν να βρουν τις απαντήσεις σε ένα γρίφο που ίσως τους βοηθήσει να σώσουν τον κόσμο από μια τρομερή απειλή...

Εμπνευσμένο από το κορυφαίο αριστούργημα της παγκόσμιας λογοτεχνίας, το INFERNO είναι το πιο συναρπαστικό, το πιο προκλητικό και το πλέον καταιγιστικό μυθιστόρημα που υπογράφει μέχρι τώρα ο Νταν Μπράουν, ένα θρίλερ που κόβει την ανάσα και διαβάζεται μονορούφι, από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0410-3
9 786180 104103

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13972

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ